

til det Sted, hvor Kyndløse-Vejen gik over hans Sognegrænse, var Høflighedens Krav sikkert fyldestgjorte, og han kunde endda naa tidsnok hjem til Aftenfodringen og Nadvergrøden.

Kusken blev hidkaldt og fik sine Ordre, og man begav sig paa Vej.

Den unge Sportsmand tog øjeblikkeligt sin Tante, Fru Hassing under Armen og skridtede afsted med hende forud for de andre, for at kunne give sit fyldte Hjerte Luft.

„Men hvad i Himlens Navn er dog det for en Bede! . . . Og det er ham, I har kaldt for et interessant og originalt Menneske. Det er jo en komplet Idiot!“

„Du er altid saa voldsom i dine Udtryk, lille Alfred,“ svarede den sagtmødige Fru Hassing mildt bebrejdende. „Maaske er han ikke stærkt begavet og kan være lidt underlig det véd jeg for Resten ikke noget om. Men man maa i hvert Fald anerkende den Maade, hvorpaa han har opofret sig for sin Overbevisning og givet sig hen i sit Kald det maa du dog virkelig indrømme, Alfred.“

„Jeg tror paa Ære, at Tante allerede har faaet en *faible* for ham. En lillebitte Forlibelsedibelse — hva' Tante? Du kunde maaske oven i